

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **JUDr. V. V.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Liborem Neradem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, sp. zn. SZ-035778/2014/KÚSK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 21. 7. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, sp. zn. SZ-035778/2014/KÚSK/2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru životního prostředí, detašovaného pracoviště Praha (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 12. 2013, č. j. 100/53141/2013. Uvedeným rozhodnutím městský úřad nevyhověl žádosti žalobce a „udělil“ s odkazem na ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „zákon o ochraně přírody“) nesouhlas k zásahu do registrovaného významného krajinného prvku (dále jen „VKP“) „Mratinský potok s přítoky“ v souvislosti se záměrem stavby rodinných domů na pozemku p. č. x v k. ú. M. u Prahy, obci M.

Žalobce na úvod obecně konstatuje, že spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí zejména v tom, že se žalovaný nevyrovnal v odůvodnění s celým obsahem jeho odvolacích námitek, s průběhem řízení a s absencí odůvodnění i ryze formálním postupem městského úřadu. Dle názoru žalobce žalovaný nevzal v úvahu ani důsledky případného povolení zásahu do VKP a jeho rozhodnutí je tak zcela jednostranné, aniž by zohledňovalo veškeré možné aspekty.

Správní orgány by podle žalobce měly být vedeny zásadou, že rozhodnutí musí zobrazovat objektivní skutečnost. Proto ve vztahu k ochraně přírody musí být objektivně zjištěn skutkový stav, přičemž adorace ochrany přírody za každou cenu nemůže obstát. Rozhodnutí obou stupňů podle žalobce pominula veškeré okolnosti daného případu a byla založena na jediném důkazu, a to odborném stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“). Takový postup však nemá oporu v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány měly zohlednit především to, že hranice VKP je vedena po hraně parcely, ač pro to není žádný důvod. Opomenuto bylo to, že předmětný pozemek byl po velmi dlouhou dobu využíván k zemědělské činnosti, a nelze tedy hovořit o žádné stabilizační funkci předmětného pozemku ve vztahu k VKP, neboť žádná taková funkce fakticky neexistovala a neexistuje. Měla být vzata v potaz i námitka žalobce, že poměry od doby vyhlášení VKP se razantním způsobem změnily, pozemek je obestavěn okolní zástavbou, nachází se v intravilánu obce, a není proto žádného důvodu, proč zásah při horní hranici pozemku nepovolit, když při této variantě by zůstala ekologická stabilizační funkce předpokládaná zákonem o ochraně přírody zachována.

Žalobce dále namítá, že se pokoušel zajistit svou přítomnost při místním šetření, které vedlo ke zpracování odborného stanoviska AOPK, avšak nebylo mu vyhověno. Proto předmětné odborné stanovisko nelze použít, neboť lze pochybovat o jeho objektivitě. Žalobce připomíná i obecnou notorietu, že správní orgány s AOPK dlouhodobě spolupracují, ta pro ně posudky zpracovává bezplatně a ze samotné funkce AOPK vyplývá, že jediným záměrem činnosti této agentury je ochrana přírody, aniž by byly zohledněny ostatní okolnosti. Z tohoto důvodu považuje žalobce zpracované odborné stanovisko za nepoužitelné, neboť je vůči němu, resp. vůči jeho záměru podjaté. Pokud posudek zmiňuje „brouky a drobné živočichy“, jimž je třeba ochrany dle zákona o ochraně přírody, má žalobce za to, že obdobné živočichy lze nalézt fakticky na každé volně přístupné louce či v okolí lesa. Navíc AOPK ani městský úřad nijak nedovozují ani konkrétním případem nedokládají, že by výstavbou při horní hraně pozemku došlo k ohrožení prostředí pro tyto živočišné druhy, případně rostliny. S ohledem na urbanistický vývoj posledních let a moderní technologie lze v dnešní době velmi aktivně působit a provádět stavby tak, aby byla funkce přírody ochráněna, případně dokonce i podporována. Správní orgány však tvrdošíjně trvají na ochraně přírody tak, jak ji známe před 20 lety, aniž by zohlednily nové možnosti výstavby v zájmu ochrany přírody.

Podle žalobce žalovaný zcela pominul jeho odvolací námitky porušení „*zásady materiální pravdy prvostupňového rozhodnutí*“, absence odůvodnění rozhodnutí městského úřadu a jeho rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se omezil toliko na souhlas s prvostupňovým rozhodnutím, aniž by odvolací námitky řádným způsobem prověřil, což nemůže naplnit požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z napadeného rozhodnutí nejsou zřejmé úvahy žalovaného o hodnocení důkazů a o tom, jak se vyrovnal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Takové odůvodnění nemůže podle žalobce nahradit ani odkaz na příslušnou část rozhodnutí městského úřadu, neboť ten se logicky nemohl zabývat námitkami vznesenými až po vydání jeho rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost se podle žalobce týká i otázky vyhodnocení rozporu mezi závěry jednotlivých posudků. Dle

žalobce je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, což se vztahuje v plném rozsahu i na rozhodnutí vydané městským úřadem. Je zde navíc důvodný předpoklad, že bude třeba rozpory mezi posudky objasnit dalším dokazováním. Proto žalobce navrhuje, aby soud vedle napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí městského úřadu.

Žalovaný se bránil s tím, že své rozhodnutí vyhotovil po obsahové a formální stránce zcela v souladu s § 67 a násl. správního řádu. Současně popřel, že by nevzal v úvahu důsledky případného povolení zásahu do VKP. Oba správní orgány vzaly jako podklad pro konečné rozhodnutí odborné stanovisko AOPK. Předmětem zájmu byl přitom v roce 1994 registrovaný VKP „Mratínský potok s přítoky“, nikoliv zemědělská půda. Ostatně v současnosti na předmětném pozemku žádná zemědělská činnost neprobíhá a žalobce v tomto směru žádný důkaz nepředkládá. Ochrana VKP patří mezi základní nástroje obecné ochrany přírody a krajiny, neboť přispívá k udržení ekologické stability krajiny. Protože VKP jsou tvořeny jedním či více ekosystémy, je úroveň jejich příspěvku k ekologické stabilitě krajiny závislá na jejich stavu a je tak vhodné posuzovat možnost ovlivnění jejich ekologicko-stabilizační funkce. Výčet zásahů podléhajících souhlasu podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody je příkladný a je zřejmé, že v konkrétních případech může oslabení ekostabilizační funkce způsobit i zásah méně závažný, než zásahy výslovně vyjmenované. Z toho podle žalovaného vyplývá, že stavba rodinných domů na pozemku, který je registrován jako VKP, představuje zásah do VKP. Správní orgány tak postupovaly podle platných právních předpisů.

K námitce podjatosti AOPK žalobce nepředkládá podle žalovaného žádný důkaz a žalovaný nevidí jediný důvod, proč by její stanovisko mělo být podjaté. AOPK je organizační složkou státu zřízenou Ministerstvem životního prostředí, podle rozhodnutí ministra spravedlnosti je oprávněna provádět znalecké posudky a splňuje podmínky pro zápis do druhého oddílu seznamu znaleckých ústavů. Již v roce 2011 AOPK zpracovala na žádost žalobce odborné stanovisko ze dne 20. 11. 2013 ke stavu předmětného pozemku, přičemž možnost změny hranic VKP, ať již v podobě vynětí části pozemku, nebo pozemku jako celku z hlediska ochrany přírody nedoporučila. To může být příčinou toho, proč žalobce oponentní posudek AOPK znevažuje.

Městský úřad usnesením ze dne 26. 11. 2013 účastníkům řízení umožnil navrhopvat důkazy, činit návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž jako jejich součástí bylo zmíněno i odborné stanovisko AOPK. Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 29. 11. 2013, nicméně žalobce se k němu nevyjádřil. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tedy podle žalovaného porušeno nebylo. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl žalobu zamítnout a současně uplatnil požadavek na přiznání paušální náhrady hotových výdajů coby nákladů řízení ve výši 300,- Kč s odkazem na nález Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“) ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Žalobce reagoval námitkou, že nikdy nezpochybňoval formální existenci jednotlivých náležitostí napadeného rozhodnutí, žaloba je postavena na nedostatečném vypořádání žalobcových námitek a na namítaném formálním postupu správních orgánů. Formální přístup ilustruje i vyjádření žalovaného, který automaticky rozšiřuje ochranu ze samotného VKP na celý pozemek, na němž se byť i jen zčásti VKP nachází. V praxi zjevně může nastat situace, kdy se VKP nachází na více parcelách nebo kdy se naopak nachází pouze na malé části určité parcely. Ztotožněním VKP s pozemkem, na jehož části se VKP nachází, žalovaný vyjádřil přesvědčení o nadřazenosti tohoto formálního vztahu nad stavem faktickým. V extrémním případě by tak mohl být povinnostmi a omezeními souvisejícími s ochranou VKP zatížen i pozemek o rozloze několika hektarů, na jehož nepatrnou část by zasahoval fakticky vymezený VKP, což je zcela zjevně v rozporu s účelem a smyslem jeho ochrany. Proto je

nutné zkoumat, nakolik plánovaná zástavba části pozemku, na němž se mj. nachází i VKP, může skutečně ovlivnit ekostabilizační funkci. K tomu však v tomto případě nedošlo. K námitce podjatosti AOPK žalobce doplňuje, že jednostrannost a zaujatost posudku skutečně spatřuje a předpokládá i v návaznosti na předchozí odborné stanovisko ze dne 20. 11. 2013. Vedle formálního zápisu AOPK jako znaleckého ústavu a její odborné kompetence je podle žalobce třeba zkoumat i nestrannost a nepodjatost znalce, která je vypracováním předchozího odborného stanoviska pochopitelně narušena tím spíše, že zadavatel posudku mohl předpokládat jeho výsledek.

V průběhu jednání žalobce uvedl, že po podání žaloby byl aktualizován posudek, o který se ve své žádosti opíral, a AOPK poté, co jí vše na místě vysvětlil, posléze uznala, že VKP má své opodstatnění pouze na části pozemku žalobce. Odpovídající listiny předložil k důkazu. Žalobce rozhodně nežádá o zrušení VKP, ale usiluje pouze o povolení zásahu v části pozemku. Nikdy nechtěl stavět na celém pozemku. Žalovaný naopak tvrdil, že žalobce se měl bránit již v řízení o registraci VKP. Zrušit VKP podle žalovaného lze pouze z důvodu veřejného zájmu, a ten prokázán nebyl. Z důkazů nově předložených u jednání soudu při vydání napadeného rozhodnutí vycházet nemohl, a tudíž se k nim ani nevyjadřuje. Žalobce se proti tomu bránil tvrzením, že v době registrace VKP ještě nebyl vlastníkem pozemku.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 9. 2013 žalobce požádal o vydání závazného stanoviska k zásahu do VKP v souvislosti se záměrem realizovat při horní hraně pozemku p. č. x v k. ú. M. u Prahy „stavbu nízkopodlažních rodinných domů“. Poukázal na přiložený znalecký posudek Doc. Dr. J. F., CSc., ze dne 1. 7. 2012, podle nějž je ochrana VKP opodstatněná pouze na části pozemku vymezené v geometrickém plánu Ing. D. F., a na to, že pozemek je fakticky umístěn na kraji zástavby rodinných domů, v jeho přímém sousedství je aktuálně realizována stavba rodinného domu a samotný pozemek je a byl industriálně využíván jako pole. Výstavba rodinných domů podle posudku žádným způsobem VKP neovlivní a spodní část pozemku při hraně Velkého Měšického rybníka, kde má ochrana VKP smysl, bude pravděpodobně převedena obci.

Přiložený znalecký posudek obsahuje šest fotografií pozemku a na třech stranách textu uvádí, že podle konfigurace terénu je jasné, že ochrana se musí týkat především břehových porostů, tedy úzkého pruhu kolem jižního břehu rybníka. V této souvislosti zmiňuje v červnu 2012 uskutečněný botanický průzkum s podrobným výčtem nalezených druhů cévnatých rostlin, které hodnotí z botanického hlediska jako nevýznamné. Plocha pozemku je ruderalizovanou (rumištní) a v části blíže břehu rybníka podmáčenou loukou, přičemž jen v úzkém pásu při březích rybníka je mozaika společenstev rákosin, ruderálních a ostřicových porostů a maloplošných vrbin. Žádný z druhů není chráněný, jen jeden je uveden v nejnižší kategorii druhů v Červeném seznamu cévnatých rostlin ČR, fakticky však jde o intenzivně se šířící invazivní druh hojný ve všech teplejších částech Čech a Moravy. Úzký pruh břehových porostů nemůže být podle znalce důvodem pro omezení přiměřené činnosti na hodnocené parcele a doporučuje registrovaný VKP ponechat na části pozemku přiléhající k rybníku v celkové šíři 3 až 5 metrů. Dále doporučil oplocení ploty bez podezdívky a na zahradách zřízení hnojišť, což by mohlo podpořit rozmnožování sporadicky se vyskytující užovky obojkové. Neprostupnost pruhu kolem rybníka by pak prospěla hnízdicím ptákům a rozmnožování obojživelníků.

Ve spise je založena kopie vyhlášky Okresního úřadu pro Prahu-východ ze dne 1. 6. 1994, č. j. 6/ŽP/94, která v čl. 1 pod bodem 7 konstatuje, že VKP v k. ú. M. se rozkládá mj. i na p. č. 50/3. Podle čl. 2 bodu 2 písm. a) vyhlášky lze na území VKP povolovat a umisťovat nové stavby pouze se souhlasem orgánu ochrany přírody. V čl. 5 vyhláška

upozorňovala vlastníky dotčených pozemků na jejich právo vznášet ve lhůtě 30 dnů od veřejného oznámení vyhlášky u okresního úřadu písemné výhrady k registraci VKP. Součástí spisu je i neidentifikovaná kopie seznamu VKP na území obce Měšice, která u položky č. 3: VKP „Mratínský potok s přítoky“ uvádí, že předmětem ochrany jsou významné břehové porosty a rákosiny a že VKP je i na pozemku p. č. 50/3 Státního statku Klíčany, středisko Měšice. Založena je zde i kopie mapového podkladu, na němž jsou hranice VKP označeného č. 3 zakresleny tak, že VKP zahrnuje celou plochu pozemku p. č. 50/3.

Po oznámení zahájení řízení žalobce městskému úřadu dne 1. 10. 2013 sdělil, že žádá, aby byl vyrozuměn o termínu místního šetření, jehož se chce zúčastnit, a byl vyrozuměn o tom, kdo bude oponentní znalecký posudek zpracovávat. Tuto žádost žalobce s odkazem na ustanovení § 56 správního řádu zopakoval i v podání doručeném dne 1. 11. 2013. V podání doručeném dne 20. 11. 2013 žalobce výslovně žádal městský úřad o konkrétní vymezení případných negativních dopadů zásahu, upozorňoval na zásadní změny od doby registrace VKP a vyjadřoval připravenost vyhovět případným podmínkám závazným stanoviskem uloženým.

Dne 10. 10. 2013 se městský úřad obrátil na AOPK s žádostí o zpracování odborného stanoviska jako oponentury k posudku Doc. F., přičemž připomenul, že v minulosti žalobce neúspěšně zažádal o změnu hranic VKP vynětím předmětného pozemku. Požadavek žalobce na jeho účast při místním šetření nezmínil.

AOPK zpracovala dne 20. 11. 2013 odborné stanovisko č. j. 10285/PHA/2013, v němž k posudku Doc. F. i přes kladně hodnocený průzkum květeny namítla, že s ohledem na hodnocení jediného parametru v podobě soupisu nalezených rostlinných druhů považuje posouzení komplexního ekosystému, jakým je VKP, za zcela nedostatečné a vytkla mu, že neprovedl průzkum dalších složek živé a neživé přírody ani rozbor vegetace metodou fytocenologických snímků (zhodnocení přítomných rostlinných společenstev). AOPK zmínila své předchozí odborné stanovisko, v němž nedoporučila vynětí pozemku z VKP. Dále shrnula výsledky aktuálního šetření, v němž sice zaznamenala výskyt pouze běžných druhů ptáků, avšak v rámci rozboru vzorku rostlinného detritu zjistila výskyt celoevropsky ohroženého druhu plže vrkoče útlého, který je v českém červeném seznamu bezobratlých zařazen mezi zranitelné druhy. Zmínila též, že dle nálezové databáze ochrany přírody se u Měšického rybníka vyskytují konkrétní významné zvláště chráněné druhy obojživelníků a ptáků. Co do květeny se jedná i podle výzkumu zmiňovaného posudkem Doc. F. o území s poměrně vysokou biodiverzitou a pestrá vegetační mozaikou, do něž z jižního okraje pronikají ze zemědělské krajiny a zastavěného území obce ruderální druhy, směrem k rybníku však v porostu vlhké pcháčové louky přibývají mokřadní až vodní druhy rostlin. Z hlediska ochrany přírody jsou podle AOPK cenné jak pobřežní mokřadní porosty s dominancí rákosu a orobince, tak i porost vlhké pcháčové louky. Předmětný pozemek má podle AOPK význam jednak jako útočiště pro vzácné a ohrožené druhy organismů (díky dobrému stavu mokřadních biotopů a plynulému vlhkostnímu gradientu), jednak jako pobřeží rybníka s porosty mokřadních a vodních rostlin v severní části a jako nelesní plocha s poměrně vysokou druhovou biodiverzitou rostlin ve střední a jižní části pozemku. Jedná se zároveň o plochu umožňující volný pohyb živočichů, podmáčené území představující součást mokřadních ekosystémů celého VKP a ochrannou hraniční zónu celé plochy VKP proti pronikání plevelných druhů z okolní krajiny. Eventuální realizace výstavby i jen na části této plochy by výrazně narušila celý registrovaný VKP tím, že by narušila hydrologický režim okolních území, umožnila by nekontrolované pronikání cizorodých prvků a rušivých vlivů do VKP, přinejmenším by výrazně snížila stabilitu současné vegetace, omezila by pohyb

a ostatní aktivity živočichů a mohla by vést k vyhynutí či alespoň k ústupu vzácných a ohrožených organismů na tomto pozemku. Zmenšení plochy VKP nebo dokonce výstavbu rodinných domů tak AOPK označila za neslučitelné s funkcí VKP.

Usnesením ze dne 26. 11. 2013, doručeným zástupci žalobce dne 29. 11. 2013, městský úřad účastníkům řízení poskytl lhůtu 10 dnů k návrhům důkazů a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, přičemž zmínil, že dne 21. 11. 2013 obdržel odborné stanovisko AOPK. Žalobce se však již nijak nevyjádřil, ačkoliv je ze spisu zřejmé, že zástupce žalobce dne 4. 12. 2013 osobně na místě přebíral přípis městského úřadu, jímž bylo reagováno na jeho čtená podání v předchozím průběhu řízení.

Městský úřad poté rozhodnutím ze dne 18. 12. 2013 (vydaným dne 23. 12. 2013) „udělil“ s odkazem na ustanovení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody nesouhlas k zásahu do registrovaného VKP „Mratinský potok s přítoky“ v souvislosti se záměrem stavby rodinných domů na předmětném pozemku. V odůvodnění k požadavku žalobce na přizvání k místnímu šetření uvedl, že ve věci místní šetření nesvolával, protože situace v místě je mu známa, a AOPK vypracovává posudek nezávisle na účastnících i orgánu ochrany přírody. Dále zmínil, že jeho předchozí souhlas s dělením pozemku p. č. x vydal z toho důvodu, že administrativní dělení pozemku nemá reálný dopad a fakticky se zájmů ochrany přírody a krajiny netýká. Rozhodující jsou parcelní čísla platná v době registrace VKP. Negativní zásah do VKP městský úřad spatřuje v rozporu výstavby s ekostabilizační funkcí VKP, neboť oplocení a obhospodařování zahrad by změnilo přirozenou skladbu vegetačního krytu a umístění staveb by bylo i precedentem pro další potenciální zástavbu v lokalitě. Znalecký posudek doc. F. městský úřad považoval za nedostatečný, protože je v podstatě jen botanickým průzkumem a nezabývá se výskytem živočišných druhů a významem lokality jako součásti VKP. Městský úřad pak dále obsáhle citoval ze závěrů stanoviska AOPK a uvedl, že se s nimi ztotožňuje, obzvláště pokud jde o významnost předmětného pozemku, který plní ekostabilizační funkci a ochrannou funkci pro celou plochu VKP. Doplnil, že by stavbou byl zasažen také lokální prvek územního systému ekologické stability – lokální biokoridor LBK 6, a proto uzavřel, že výstavba rodinných domů na předmětném pozemku je neslučitelná s funkcí VKP.

Dne 20. 12. 2013 se v řízení vyjádřila obec M., která vyjádřila souhlas se zásahem do VKP při horní hraně pozemku p. č. x, protože bude v rámci plánování rozvoje obce zahrnuta do zastavitelného území a je tedy ve veřejném zájmu, aby došlo k redukci tohoto VKP. Prohlásila, že ochrany přírody se plánovaná výstavba nedotkne a že stabilizace upraveného VKP bude zajištěna darováním pozemku v rozsahu cca 6 metrů od břehu rybníka obci, což bude budoucí ochraně přírody vyhovovat lépe, než vlastnictví pozemku v soukromých rukách.

Dne 21. 1. 2014 podal žalobce odvolání, v němž po jeho doplnění namítal, že městský úřad znalecký posudek doc. F. téměř pominul a nijak se nevypořádal s jeho závěry, které jsou v rozporu se závěry stanoviska AOPK, čímž se městský úřad dostal do rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, protože nezjistil skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Ztotožnění se se stanoviskem AOPK pak podle odvolacích námitek založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského úřadu, který měl vzít do úvahy i polohu pozemku a zastavěnost okolí a též skutečnost, že navrhovatelův záměr se týká jen části předmětného pozemku, přičemž s oddělením části pozemku určené k realizaci záměru městský úřad vyslovil předběžný souhlas. Namítl též, že vyhlášení VKP na celém pozemku nemá z hlediska ochrany přírody opodstatnění, což souhlasem s dělením pozemku městský úřad akceptoval. Konečně namítl, že mu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno se vyjádřit k odbornému stanovisku AOPK.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2014 odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. K námitkám žalobce argumentoval tím, že městský úřad konkrétně odůvodnil nepřipustnost požadovaného zásahu do VKP a posudek doc. F., který není posudkem znaleckým nýbrž posudkem držitele autorizace podle § 45i zákona o ochraně přírody, neopomenul, nýbrž se s ním neztotožnil s ohledem na jeho pouze botanické zaměření v situaci, kdy je zkoumán VKP jako komplexní jev. Ztotožnění se se stanoviskem AOPK považoval žalovaný za odpovídající, přičemž připomenul, že žalobce nabyt pozemek již jako součást VKP. Vydáním předběžného souhlasu s rozdělením pozemku městský úřad výstavbu na pozemku neodsouhlasil, navíc oddělený pozemek p. č. 50/30 v realitě ani nemá zmiňovanou šířku 5 metrů. Městský úřad nemohl zohlednit velikost a polohu pozemku, neboť ten je právě pro svou charakteristiku zaregistrován jako VKP. Jeho vzdálenější část plní ekostabilizační a ochrannou funkci celého VKP. Kdyby stav pozemku umožňoval výstavbu rodinných domů, bylo by třeba změnit hranice registrovaného VKP, což by ve veřejném zájmu mohl učinit městský úřad, jemuž dnes registrace VKP podle § 6 zákona o ochraně přírody náleží. Pokud jde o zastavěnost, okolní stavby na pozemku, který je VKP, postaveny nebyly, a proto také VKP nenarušují. Ve vztahu k námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný konstatoval, že usnesení vyzývající k podání vyjádření bylo zástupcem žalobce převzato dne 29. 11. 2013, proto toto ustanovení porušeno nebylo. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 30. 5. 2014.

V průběhu jednání soud provedl důkaz znaleckým posudkem č. 3 doc. F. k aktuálnímu biologickému stavu území p. č. x v k. ú. M. u Prahy ve vztahu k existujícímu VKP „Mratínský potok s přítoky“, reg. č. j. 6/ŽP/94, zpracovaným ke stavu k 12. 6. 2015. Tento posudek byl zpracován již mnohem komplexněji, neboť se zabývá vedle rostlin i výskytem živočichů a bezobratlých a jejich vzájemnými funkčními vztahy. Z posudku vyplývá, že byl vypracován na základě botanických průzkumů z let 2012 a června, srpna a září 2014 a řady dalších návštěv území (zmíněn je květen 2015). V posudku je poukazováno na změny, které území po botanické stránce prodělalo mezi roky 2012 a 2014, a poukazuje se na to, že ochranu si vyžaduje území v pásu cca 6-8 metrů od břehu rybníka, naopak u zbylé části plochy ochrana není smysluplná.

Dalším důkazem bylo odborné stanovisko AOPK ze dne 30. 10. 2015, k dopadu vynětí budoucího pozemku p. č. x po oddělení pozemku p. č. 50/33 dle předkládaného geometrického plánu na ekologicko-stabilizační funkci registrovaného VKP „Mratínský potok s přítoky“, a to na podkladě zjištění příkládaného znaleckého posudku č. 3 doc. F. AOPK akcentovala skutečnost, že po oddělení dalšího území odpovídajícího nově vymezovanému pozemku p. č. 50/33, na němž se bude nacházet výskyt vrkoče útlého, významná část plochy přírodního biotopu vlhké tužebníkové lavy a většina plochy vegetačních mozaik přírodních biotopů M1.1, M1.7 a K2.1, již bude na zbylém pozemku p. č. 50/3 převládat ruderalizovaná vegetace a květena, která je co do biodiverzity i co do ekologicko-stabilizační funkce relativně méně významná. K vynětí takto zbylého pozemku tedy již AOPK nemá námitek.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, se v první řadě zabýval tím, zda napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

V tomto směru vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 143/2014-52, v němž NSS v návaznosti na rozsudek svého rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, publikovaný pod č. 2434/2011 Sb. NSS, uzavřel, že v případě, kdy orgán ochrany přírody vydává dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku a zamýšlený zásah podléhá tzv. oznamovacímu režimu (není pro něj nutné povolení správního orgánu), je

závazné stanovisko dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny samostatným rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Takové rozhodnutí pak lze přezkoumat ve správním soudnictví přímo na základě žaloby podle § 65 s. ř. s.

V nyní řešeném případě žalobce žádal o vydání souhlasu k zásahu do VKP v souvislosti se záměrem výstavby nízkopodlažních rodinných domů. Byť toto označení je nejednoznačné a městský úřad měl v ideálním případě žalobce vyzvat k bližší specifikaci zamýšleného záměru tak, aby bylo možné jednoznačně uzavřít, zda spadá do některé z kategorií vymezených v ustanoveních § 96, § 103 a § 104 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), soud vychází z toho, že je nanejvýš pravděpodobné, že záměr žalobce by podléhal ustanovení § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, podle nějž stavby pro bydlení a pro rodinnou rekreaci do 150 m² celkové zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše s dvěma nadzemními podlažími a podkrovím, vyžadují ohlášení stavebnímu úřadu, a ustanovení § 96 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle kterého v případech ohlašovanych staveb, jejich změn a zařízení postačí územní souhlas. V daném případě tedy bylo namístě vycházet z toho, že na závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody nebude navazovat žádné správní rozhodnutí (ať již územní rozhodnutí nebo stavební povolení), jež by samo o sobě podléhalo přezkumu v odvolacím řízení a následnému soudnímu přezkumu. Proto správní orgány postupovaly správně, jestliže závazné stanovisko vydaly formou rozhodnutí podle § 67 správního řádu. Současně to znamená, že napadené rozhodnutí je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jež samostatně podléhá soudnímu přezkumu. Žaloba je tedy přípustná.

Proto soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházejí z právního a skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 68 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

V první řadě je třeba odmítnout žalobní bod namítající porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že zástupci žalobce byla včas doručena výzva (usnesení ze dne 26. 11. 2013) k tomu, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřil, byla mu poskytnuta i odpovídající lhůta v trvání 10 dnů, žalobce se však v této lhůtě nijak nevyjádřil, ačkoliv obsah správního spisu naznačuje, že dne 4. 12. 2013 se zástupce žalobce fyzicky na městský úřad dostavil. V tomto směru práva žalobce nebyla nijak porušena.

Jako nedůvodný hodnotí soud i žalobní bod namítající nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského úřadu, potažmo napadeného rozhodnutí. Správní rozhodnutí obou stupňů obsahují

nezbytnou a nosnou argumentaci a reagují i na odvolací námitky žalobce. Skutečnost, že je nevypořádávají způsobem, jaký si žalobce představuje, ještě neznamená, že by taková rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Pro věc je klíčové, že soud je schopen z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat úvahy, jimiž se žalovaný řídil, a proto je schopen napadené rozhodnutí přezkoumat z hlediska žalobcem uplatněných věcných žalobních bodů. K tomu soud podotýká, že vadou odůvodnění nemůže být ani samotné ztotožnění se se závěry odborného posudku a jejich převzetí do odůvodnění správního rozhodnutí, jestliže správní orgán vysvětlil, proč se naopak neztotožňuje s odlišnými skutkovými závěry konkurenčního posudku, a jestliže následně odůvodní právní důsledek takto zjištěného skutkového stavu.

Správní orgány takto postupovaly, a proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu ob stojí jak z hlediska ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, tak i z hlediska zásady materiální pravdy formulované v ustanovení § 3 správního řádu. Žalovaný akceptoval vysvětlení městského úřadu, který se s posudkem doc. F. neztotožnil s ohledem na jeho pouze botanické zaměření v situaci, kdy je zkoumán VKP jako komplexní jev. S tímto závěrem se přitom ztotožňuje i soud.

V ustanovení § 3 písm. b) zákona o ochraně přírody je významný krajinný prvek vymezen tak, že jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídelních útvarů včetně historických zahrad a parků. Zvláště chráněná část přírody je z této definice vyňata (písmeno f).

Podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Z definice VKP v zákoně o ochraně přírody vyplývá, že pro VKP je (vedle ochrany typické a hodnotné krajiny) klíčová jejich ekologicko-stabilizační funkce, což je určující právě i pro VKP „Mratínský potok s přítoky“, jehož předmětem ochrany jsou významné břehové porosty a rákosiny. VKP zde tak slouží v převážné míře k ochraně hodnotných ekosystémů, jimiž se ve smyslu § 3 odst. 1 písm. l) rozumí funkční soustava živých a neživých složek životního prostředí, jež jsou navzájem spojeny výměnou látek, tokem energie a předáváním informací a které se vzájemně ovlivňují a vyvíjejí v určitém prostoru a čase. Pro ochranu tedy není klíčový jeden konkrétní botanický druh, nýbrž fungující systém rostlinných a živočišných organismů v rámci konkrétních přírodních podmínek daných i stavem neživé části přírody. Právě s ohledem na tuto komplexní povahu poskytované ochrany tedy nelze vystačit s prostým popisem druhů rostlin, které se na předmětném pozemku nalézají, nýbrž je třeba zkoumat přítomnou přírodu z hlediska komplexu prvků její živé i neživé složky i z hlediska povahy a funkčních parametrů vzájemných vztahů těchto prvků. Přitom je třeba brát do úvahy nejenom samotné jádro ochrany VKP, tj. břehové

porosty a rákosiny, ale i bezprostředně navazující ekosystém a hodnotit jej z hlediska jeho funkčního významu pro stabilitu chráněných břehových porostů.

Proto správní orgány obou stupňů správně nepovažovaly posudek doc. F. za odpovídající podklad pro rozhodování o přípustnosti požadovaného zásahu do VKP a nevycházely z jeho závěrů, které v tomto kontextu lze hodnotit jako nedostatečně podložené. Těmito vadami přitom netrpí odborné stanovisko AOPK, které se zabývá problematikou ekosystémů spojených s VKP a nacházejících se na předmětném pozemku komplexně a s respektem k jejich funkčním závislostem. Proto bylo skutečně namístě vycházet z něj, neboť jiný hodnověrný odborný podklad zde nebyl. Odborné stanovisko AOPK přitom přesvědčivě popsalo stav ekosystémů na předmětném pozemku a jejich funkční vazby. Byť samotné břehové porosty, které jsou ohniskem ochrany poskytované registrací VKP, jsou skutečně lokalizovány jen v úzkém pásu na vlastním břehu rybníka, pro jejich stabilitu a ochranu před invazivními druhy rostlin, které mají tendenci do teritoria VKP pronikat z okolní zemědělské a osídlené krajiny, je potřebné i „nárazníkové pásmo“, které v tomto případě zajišťuje ekosystém vlhké pcháčové louky (ekologicky hodnotný sám o sobě) pokrývající navazující část pozemku charakterizovanou plynulým vlhkostním gradientem.

Z odborného stanoviska AOPK přitom vyplývá, že nejde jen o „brouky a drobné živočichy“, které by bylo možné nalézt kdekoli jinde, jak nadnáší žalobce. Při místním šetření nalezené exempláře plže vrkoče útlého sice patří mezi celoevropsky ohrožené druhy a zasluhují si tak ochranu samy o sobě, nicméně v daném případě ani tak nejde o druhovou ochranu tohoto měkkýše, ale o posudkem jasně vysvětlenou potřebu ochrany celého komplexního ekosystému břehových porostů a rákosin, pro jehož stabilitu je důležité i zachování nárazníkového pásma představovaného vlhkou loukou. Odborné stanovisko přitom jednoznačně konstatuje, že výstavbou rodinných domů i na části pozemku by stabilita VKP v důsledku redukce či likvidace tohoto nárazníkového pásma byla přinejmenším ohrožena, navíc by se k chráněným ekosystémům ještě více přiblížila osídlená krajina v podobě zahrad, což by dále usnadnilo průnik nežádoucích rostlinných druhů do VKP a narušilo plynulý vlhkostní gradient podmiňující existenci ochranného ekosystému vlhké pcháčové louky.

Toto odborné stanovisko nelze považovat ani za podané osobou podjatou, jak se žalobce snaží tvrdit s poukazem na systémové zařazení AOPK a její pravidelnou spolupráci s orgány ochrany přírody. Obdobnou otázkou se již v minulosti zabýval NSS v rozsudku ze dne 2. 7. 2014, č. j. 1 As 54/2014-36, a to dokonce v souvislosti s posouzením vztahu mezi AOPK a samotným Ministerstvem životního prostředí jako jejím zřizovatelem a současně (v dané věci) odvolacím správním orgánem. NSS přitom odkázal na závěry svého rozšířeného senátu týkající se možné systémové podjatosti úředníků územního samosprávného celku rozhodujících ve správním řízení ve věci, která se týká zájmů tohoto územního samosprávného celku (usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS), zdůrazňující, že přes existenci jistého rizika systémové podjatosti musí pro vznik pochybností o nepodjatosti úřední osoby přistoupit další konkrétní skutečnosti, na jejichž základě vzniká podezření, že by postoj úřední osoby k věci mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky. Příkladem zřetelný zájem politických činitelů územního samosprávného celku či jiných místních vlivných aktérů na výsledku řízení (patrný např. z mediálních prohlášení) nebo kontroverznost věci či její politický význam. V nyní řešené věci ze správního spisu a vyjádření účastníků soudního řízení však neplyne žádná indicie, která by mohla vést k takovému podezření na straně AOPK, resp. městského úřadu, popř. žalovaného. Je zjevné, že záměr výstavby rodinných domů na předmětném pozemku

není kontroverzní ani politicky citlivou kauzou na úrovni krajské, ani na úrovni městského úřadu, natožpak na úrovni centrální. Nejsou patrné ani žádné tlaky z jakékoliv strany na vyřešení této věci určitým způsobem, snad s výjimkou samotné obce Měšice, která však má zájem souladný se žalobcem a sama vliv na průběh správního řízení a především na činnost AOPK nemá. Žalobce ničím neprokazuje, že by AOPK, resp. její zřizovatel měl na věci jakýkoliv z hlediska podjatosti relevantní zájem.

AOPK stejně jako jakéhokoliv jiného znalce nemůže vylučovat ani to, že v související věci již jednou znalecký posudek (odborné stanovisko) pro tentýž správní orgán podával. Podstatou nyní použitého odborného stanoviska totiž nebyla oponentura k předchozímu stanovisku AOPK, nýbrž opětovné posouzení ekologické hodnoty předmětného pozemku jako celku spojené s oponenturou k posudku předloženému žalobcem. Předchozí vztah AOPK k předmětu zkoumání tedy nebyl „mimoprocesní“, nýbrž se týkal souvisejícího řízení zahájeného na podkladě požadavku žalobce na zrušení registrace VKP na předmětném pozemku. I v tomto předchozím řízení tedy AOPK k věci přistupovala ryze z hlediska odborného v návaznosti na potřebu správního orgánu o nestranné expertní zjištění skutkového stavu věci. Soud proto ve shodě se správními orgány žádný konkrétní důvod podjatosti AOPK neshledává a i v této rovině shledává odborné stanovisko AOPK plně využitelným pro rozhodnutí o žádosti žalobce.

Žalobci nijak neprospívá ani argumentace tím, že žalovaný nepřihlédl k proměnám území spočívajícím v bezprostředním přiblížení zástavby rodinnými domy na samou hranici předmětného pozemku a k tomu, že předmětný pozemek je využíván zemědělsky. V první řadě má žalovaný pravdu, že žalobce ničím neprokázal, že by předmětný pozemek skutečně byl zemědělsky využíván, protože z fotografií v předloženém posudku a ani z jiných podkladů ve správním spise to neplyne. Ze samotného původního zápisu pozemku do vlastnictví státního statku ještě neplyne, že pozemek skutečně k zemědělské činnosti byl v rozporu s ochranou garantovanou registrací parcely jako součásti VKP užíván. Samotné přiblížení zástavby předmětnému pozemku je pak irelevantní, neboť o ekologické hodnotě VKP nic nevypovídá. Bezprostřední přiblížení obytné zástavby by naopak mohlo být z praktického hlediska vnímáno jako impuls pro bedlivější ochranu tohoto VKP, neboť jak osvětluje odborný posudek AOPK, fakticky to znamená vyšší ohrožení stability chráněných ekosystémů, neboť je tím usnadněno pronikání nežádoucích prvků do chráněného území. I bez odborných znalostí si lze logicky dovodit, že se tím také navýšila četnost narušení území VKP lidskou činností. V tomto směru nemůže ohrožení stability VKP dalším přiblížením obytné zástavby předejít ani žalobcem tvrzená šetrnější technologie výstavby a obecně technologický pokrok, neboť nelze očekávat, že by obyvatelé nové zástavby rezignovali na z hlediska VKP nežádoucí realizaci a úpravu zahrad kolem nových domů a že by i v průběhu výstavby zůstala nárazníková plocha louky nedotčena. Negativní rozhodnutí (závažná stanoviska) městského úřadu a žalovaného jsou tedy racionální, odůvodněná a podložená odpovídající odbornou analýzou, přičemž řízení jim předcházející nebyla postižena vadami tvrzenými v podané žalobě.

Neobstojí ani argumentace žalobce tím, že nelze VKP ztotožňovat s celou plochou parcel, na nichž byl VKP registrován, protože takové posouzení považuje za formalistické.

Podle § 6 odst. 3 zákona o ochraně přírody může rozhodnutí o registraci významného krajinného prvku orgán ochrany přírody, který o registraci rozhodl, zrušit pouze v případě veřejného zájmu.

Podle § 7 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „prováděcí

vyhláška“) se registrace (§ 6 zákona) provádí zápisem do seznamu významných krajinných prvků. Zápis obsahuje soupis katastrálních území a výčet dotčených parcel s uvedením jejich vlastníků i nájemců, stručnou charakteristiku, doklad o oznámení (§ 6 odst. 1 a 2 zákona), případně o výsledku projednání (§ 6 odst. 3 zákona) či o zrušení registrace (§ 6 odst. 4 zákona) a zakres v mapách přiměřeného měřítka (1:5 000 a většího) [odst. 1]. Zrušení registrace významného krajinného prvku sdělí orgán ochrany přírody vlastníkov, případně i nájemci dotčeného pozemku, územně příslušnému stavebnímu úřadu a obci (odst. 2).

Rozsah registrovaného VKP je v souladu s ustanovením § 7 prováděcí vyhlášky definován mj. i zákresem VKP v mapě. Podle tohoto zakresu je přitom předmětem ochrany VKP celá plocha parcely p. č. x. Z toho jsou pak správní orgány povinny vycházet i v souvisejících správních řízeních. Materiální posouzení rozsahu VKP tak přichází do úvahy v řízení o zrušení registrace VKP, ne však v řízení o povolení zásahu do VKP. V něm o rozsahu VKP nemůže být uvažováno jinak, než vyplývá z jeho registrovaného rozsahu zachyceného v mapovém podkladu. Přesto se zde materiální hledisko projeví v tom směru, že pokud by ochrana VKP nebyla odůvodněna na celé ploše parcely, na níž je VKP registrován, bylo by možné udělit souhlas se zásahem do formálními hranicemi definovaného VKP, aniž by žadatel musel prokazovat konkrétní veřejný zájem odůvodňující rezignaci na ochranu VKP či snížení úrovně této ochrany v souvislosti s navrhovaným záměrem, jehož účinky se v hranicích VKP projeví – v takovém případě postačí prostý požadavek na realizaci vlastnického práva k pozemku apod. Jak ovšem vyplynulo z předchozí analýzy, v případě záměru navrhovaného žalobcem by nedošlo pouze k ovlivnění parcely, na níž je VKP registrován, ale i k samotnému ohrožení stability chráněného VKP jako takového. Obviňování správních orgánů z formalistického postupu tedy není na místě.

Na těchto závěrech nic nemění ani u jednání předložený znalecký posudek č. 3 doc. F. z června 2015 a stanovisko AOPK z října 2015. Především se jedná o podklady, které nemohl mít žalovaný k dispozici a nemohl z nich vycházet, což by sice nemuselo vylučovat jejich použitelnost, nicméně v tomto případě z těchto podkladů navíc vyplývá, že vycházejí se skutkových zjištění a změn, k nimž došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (botanické průzkumy v létě 2014, ohledání v květnu 2015), což již jejich využitelnost v tomto řízení vylučuje (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). I pro stanovisko AOPK bylo klíčové rozhodnutí žalobce omezit svůj požadavek navrženým oddělením dalšího pozemku p. č. x z pozemku p. č. x.

V souvislosti s argumentací žalobce, že jeho cílem nikdy nebylo zastavět celý původní pozemek p. č. x, je třeba jej především upozornit na to, že výsledek řízení do značné míry předurčil sám značnou nekonkrétností podané žádosti. Tato žádost totiž nijak blíže jeho záměr nespécifikuje, hovoří pouze o „stavbě nízkopodlažních rodinných domů“, z čehož s přihlédnutím k omezené velikosti pozemku p. č. x rozhodně nevyplývalo, že by nehodlal využít celou jeho plochu. Takové tvrzení ve správním řízení absentovalo, žalobce spíše hovořil o moderních a ekologicky šetrných technologiích výstavby a o nedotčení hovořil jen ve vztahu k oddělenému pozemku p. č. x. Soud také vnímá, že v pozdějším stanovisku AOPK své závěry významně omezila, nicméně k takovému posunu došlo až na základě okolností, které nebyly ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí včas uplatněny. Proto soud ke zrušení napadeného rozhodnutí přistoupit nemohl. Z pozdějšího stanoviska AOPK se však jeví, že nyní, po omezení svých požadavků, již žalobci nic nebrání v případě potřeby podat novou žádost o vydání závazného stanoviska podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (v níž by pokud možno měl ještě upřesnit zamýšlenou výstavbu do té míry, aby bylo bezpochyby patrné, zda k jejímu povolení bude nezbytné územní

rozhodnutí či stavební povolení, či nikoliv), která by patrně s ohledem na posun skutkového stavu již mohla uspět.

Jedinou vadou, kterou tak soud musí městskému úřadu vytknout (ovšem bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí), je skutečnost, že nevyrozuměl AOPK o žádosti žalobce, který usiloval o osobní přítomnost při místním šetření realizovaném v souvislosti se zpracováním odborného stanoviska. Žalovaný má sice pravdu v tom, že sám místní šetření (rozuměj ohledání na místě samém ve smyslu § 54 správního řádu) nenařizoval a neprováděl, což s ohledem na dříve proběhnuvší správní řízení, kde se stejným pozemkem zabýval, je poměrně logické. Důkazem, jež ve správním řízení prováděl, bylo samotné odborné stanovisko AOPK, tj. odborné posouzení podle § 56 správního řádu, s nímž žalobce měl možnost se seznámit a měl možnost napadat správnost jeho skutkových zjištění, jeho úplnost, logičnost a přesvědčivost a koneckonců i jeho věcnou správnost v kontrastu s případným oponentním znaleckým posudkem.

Přesto však je možnost osobní přítomnosti účastníka při šetření znalce, resp. zpracovatele odborného posudku nanejvýš žádoucí, neboť ve smyslu zásad zakotvených v ustanovení § 4 odst. 1 a 4 správního řádu (a analogicky též odst. 2) dává možnost účastníkovi plně hájit jeho práva a oprávněné zájmy v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu, který je posléze převzat do podkladů posudku, jakožto zpravidla klíčového důkazního prostředku pro správní řízení. Takto může účastník řízení podat zpracovateli posudku potřebné informace a podklady, které s předmětem posudku souvisí, a může též zodpovědět jeho dotazy, současně pak může také kontrolovat postup sběru vzorků a pravdivost podkladových zjištění, což může v konečném důsledku v některých případech napomoci ztotožnění či smíření se s obsahem znaleckého posudku, byť jeho závěry ve výsledku nevypovídají ve prospěch účastníka.

Městský úřad tedy byl povinen AOPK sdělit požadavek žalobce na osobní účast na místním šetření a pracovníci AOPK následně měli žalobci v rámci možností poskytnout informaci o termínu tohoto šetření. Je však současně třeba konstatovat, že v některých případech může být z praktických důvodů osobní účast účastníka řízení vyloučena povahou odborného úkonu. V aktuálně řešené věci přitom bylo součástí místního šetření AOPK mj. i sledování v lokalitě se vyskytujícími divokými ptáky a dalších živočichů, což (na rozdíl od botanického zkoumání či odebrání vzorku za účelem analýzy přítomnosti bezobratlých živočichů) z povahy věci brání přítomnosti dalších osob, neboť takové pozorování je zpravidla třeba provádět vskrytu a přítomnost většího počtu osob nepochybně může negativně ovlivnit kvalitu skutkových zjištění. Skutečnost, že AOPK žádost o přítomnost účastníka při místním šetření včas obdrží, tedy ještě neznamená, že tuto účast musí vždy umožnit. Přesto by však důvod takového odepření měla sdělit, neboť nepřítomností účastníka řízení je podle okolností oslabována důvěryhodnost důkazu představovaného odborným stanoviskem AOPK. Protože však v tomto případě důvody pro odepření účasti na místním šetření zpracovatelů odborného stanoviska dle všeho byly naplněny a protože závěry odborného stanoviska soud i přes nepřítomnost žalobce vnímá jako velmi přesvědčivé (na rozdíl od úzce zaměřeného posudku předloženého žalobcem), neshledal v tomto pochybení městského úřadu, resp. žalovaného důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Lze tedy shrnout, že žádný z uplatněných žalobních bodů není důvodný, což vedlo soud k tomu, že žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Plně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti (mezi niž, až na odůvodněné

výjimky, spadá i obhajoba svých rozhodnutí před soudem) nevznikly. Pokud žalovaný požadoval přiznání paušální náhrady nákladů řízení s odkazem na nález ÚS ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, tomuto požadavku soud vyhovět nemohl. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, v bodech 27 až 29 vyložil, proč závěry nálezu ÚS o diskriminaci nezastoupených účastníků nejsou aplikovatelné v situaci, kdy takovým nezastoupeným účastníkem je správní orgán. Na situaci žalovaného nic nezměnilo ani přijetí vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Tuto vyhlášku nelze v poměrech soudního řízení správního aplikovat, jak lze dovodit ze závěrů rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdvá